

DUMINICA A 5-A DUPĂ PAȘTI

A Samaritencei

APOSTOL. FAPTE 11, 19-30

În zilele acelea, Apostolii, cei ce se risipiseră din cauza tulburării făcute pentru Ștefan, au trecut până în Fenicia și în Cipru, și în Antiohia, nimănui grăind cuvântul, decât numai iudeilor. Și erau unii dintre ei, bărbați ciprieni și cireneni care, venind în Antiohia, vorbeau și către elini, binevestind pe Domnul Iisus. Și mâna Domnului era cu ei și era mare numărul celor care au crezut și s-au întors la Domnul. Și vorba despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, și au trimis pe Barnaba până la Antiohia. Acesta, sosind și văzând harul lui Dumnezeu, s-a bucurat și îndemna pe toți să rămână în Domnul, cu inimă statornică, de vreme ce era bărbat bun și plin de Duh Sfânt și de

credință. Și s-a adăugat Domnului mulțime multă. Și a plecat Barnaba la Tars, ca să caute pe Saul și, aflându-l, l-a adus la Antiohia. Și au stat acolo un an întreg, adunându-se în biserică și învățând mult popor. Și în Antiohia, întâia oară, ucenicii s-au numit creștini. În acele zile s-au coborât, de la Ierusalim în Antiohia, proroci. Și, sculându-se unul dintre ei, cu numele Agav, a arătat prin Duhul, că va fi în toată lumea foamete mare, care a și fost în zilele lui Claudiu. Iar ucenicii au hotărât ca fiecare dintre ei, după putere, să trimită spre ajutorare fraților care locuiau în Iudeea; ceea ce au și făcut, trimitând preoților prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.

EVANGHELIE. IOAN 4, 5-42

În vremea aceea a venit Iisus la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său. Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, s-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau!, fiindcă ucenicii Lui se duseseră în cetate ca să cumpe de mâncare. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, Care ești iudeu, ceri să bei apă, de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel Ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie. Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și au băut din ea el însuși și fiii lui și turmele lui? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși, dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu va mai înseta, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă

curgătoare, spre viață veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești Proroc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători Își dorește. Duh este Dumnezeu, și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Dar

Mântuitorul Hristos vorbind cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacob atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi? sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți să vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva Aceasta este Hristos? Și au ieșit din cetate și veneau către El. Între timp, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Învățătorule,

mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți. Ziceau, deci, ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce? Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui Care M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată, zic vouă: Ridați ochii voștri și priviți holdele, că sunt albe pentru seceriș. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viață veșnică, pentru ca împreună să se bucure și cel ce seamănă și cel ce seceră. Căci în aceasta se adeverește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut. Deci, după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii.

TĂLCUIRI

Hristos și duhovnicul harismatic

„Du-te și cheamă-l pe bărbatul tău și vino aici” (Ioan 5, 16), i-a zis Hristos samarinencei. „Nu am bărbat”, I-a răspuns aceasta (Ioan 5, 17). „Iisus i-a răspuns: Bine ai spus că n-ai bărbat, că cinci bărbați ai avut, iar cel pe care-l ai acum nu-ți este soț. Aceasta adevărat ai spus-o” (Ioan 4, 17-18). Iar samarineanca I-a spus: „Doamne, văd că Tu ești profet!” (Ioan 4, 19).

Hristos ar fi putut să-i descopere oricărui om tainele sale. Nimeni nu putea să se ascundă de El. Nici acum nu poate nimeni. Putea, cu „darul” pe care-l avea, să profețească și viitorul fiecăruia, așa cum a profețit și viitorul Său. Știa de la început că ai Săi, iudeii, Îl vor respinge ca Dumnezeu, în timp ce străinii, neamurile, Îl vor primi. Le-a spus-o de la început: Matei 8, 11; 22, 2; Luca 14, 16. A profețit și distrugerea templului din Ierusalim (v. Matei 24, 2), chiar și pe cea a cetății Ierusalimului (v. Luca 19, 43). Am zice pe limba noastră că Hristos avea un dar mare prorocesc. Era un „vizionar”. Uită-te acum, să vezi cum lucrezi tu ca creștin. Dacă această harismă ar fi avut-o un simplu om, un stareț, să zicem, ne-am fi minunat, am fi alergat la el, am fi așteptat cu orele la rând să-l vedem,

să-i spunem ceva, să ne folosim de cuvântul lui, doar pentru că are această harismă. Deci te minunezi de Hristos tot atât pe cât te minunezi de acest duhovnic? Dacă te minunezi de acest duhovnic o dată, de Hristos va trebui să te minunezi de nenumărate ori. Așa faci? Dacă acest părinte harismatic îți spune ceva folositor, de exemplu, să-și iubești vrăjmașii sau să-i ierți, îl vei asculta numai ochi și urechi și o vei spune și altora. Dar aceste cuvinte rostite de acest stareț nu sunt ale lui, ci sunt ale lui Hristos (v. Luca 6, 27). Iată deci că, atunci când auzi cuvintele lui Hristos de la un stareț harismatic, te impresionează. În timp ce, când le spune Hristos, nu te impresionează, sau cel puțin nu te impresionează cât ar trebui.

Hristos i-a zis samarinencei: „Tot cel ce va bea din apa aceasta iarăși va înseta. Dar cel care va bea din apa pe care Eu i-o voi da nu va mai înseta în veac, că apa pe care i-o voi da Eu se va face într-însul izvor de apă sălătoare spre viață veșnică” (Ioan 4, 13-14). Acest cuvânt al Său te atinge? Te interesează să afli care este această apă pe care ți-o oferă Hristos? Ce izvor este acesta care se va face înăuntrul tău, încât să izvorască viață veșnică? Te interesează să bei din această apă pe

care ți-o oferă Hristos? Și iarăși, dacă aceleași cuvinte spuse de Hristos le-ar fi spus acest stareț, cum le-ai fi auzit? Dacă ți-ar fi zis: „Oricine bea din apa pe care o dau eu va avea înăuntru izvor care va izvori viață veșnică”, cum ai fi primit-o? Gândește-te!... Dacă va ieși o carte despre viața acestui stareț harismatic, o vei lua s-o citești cu interes, să afli în amănunt cum a trăit el? Deci arăți același interes și pentru viața lui Hristos? Știi în amănunt viața Sa, sau măcar faptele cele mari ale vieții Sale — cum s-a petrecut exact Botezul Său, cum s-a petrecut exact răstignirea Sa? Cum s-a petrecut Învierea Sa, cum s-a petrecut înălțarea Sa?

Explicația este una: pe stareț îl vezi, trăiești legătura cu el pe viu, ți-ai făcut niște reprezentări în minte. De aceea și dai importanță cuvintelor sale. În timp ce pe Hristos nu-L vezi, nu-L știi. Cum ai putea să-L știi, dacă Îi desconsideri poruncile? Samarineanca adulteră a tăiat păcatele, s-a lipit de Hristos și astfel L-a cunoscut. Fă și tu la fel: taie păcatele de la tine și-L vei cunoaște și tu, și atunci vei prețui cu mult mai mult cuvintele Sale, viața Sa, și te vei transforma și tu!

Hristos și desfrânații

Cărturarii, fariseii, pentru a arăta lumii că nu au nici o legătură cu păcatul, când vedeau în fața lor vreun om păcătos - vreun vameș, vreo desfrânată —, se îndepărtau repede. Dacă era neapărat nevoie să discute cu desfrânatele, stăteau la cel puțin doi metri distanță. Dimpotrivă, Hristos îi primea pe vameși și pe păcătoși, discuta, mânca cu ei, înfuriindu-i pe cărturari și pe farisei (v. Luca 15, 1-2).

Cu câtă bunătate S-a purtat Preacuratul Hristos cu samarineanca adulteră! Până atunci fusese căsătorită de cinci ori, deoarece legea locului permitea aceasta, însă acum trăia în afara legii, cu un bărbat străin. Și, din câte se pare, după o astfel de biografie, nimeni nu mai voia să se însoare cu ea. De aceea și ajunsese stricată. Domnul la început nu i-a spus nimic despre păcatul ei, deși păcatul era pentru Hristos respingător ca o duhoare. Când a judecat că a venit clipa potrivită pentru a i-o spune, i-a spus-o pe ocolite: „Du-te și cheamă pe bărbatul tău” (Ioan 4, 16). „Nu am bărbat” (Ioan 4, 17). Bine ai spus că nu ai bărbat, că cinci bărbați ai avut, iar cel pe care-l ai acum nu-ți este soț. Aceasta adevărat ai spus-o” (Ioan 4, 17-18). Nu i-a spus: „Rușine ție, desfrânato!”, așa cum am spune noi, cei „curați”.

Moise hotărâse că femeile adultere trebuie omorâte cu pietre (v. Deuteronomul 20, 10), în timp ce Hris-

tos acoperea păcatele lor și le ierta. Fariseii cunoșteau asta și, când învăța în pridvorul templului, l-au adus o femeie prinsă săvârșind adulter și L-au întrebat: „Învățătorule, această femeie a fost prinsă săvârșind adulter, iar Moise ne-a poruncit ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Așadar, Tu ce zici?” (Ioan 8, 4-5). Dacă ar fi iertat-o, L-ar fi acuzat în fața lumii că nu respectă Legea lui Moise. Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ (Ioan 8, 6). Scria păcatele lor, așa încât poporul, care urmărea cu înfrigurare scena, le putea citi. Altfel, s-ar fi făcut tulburare. Întotdeauna, Domnul este bun. Scriind, le-a zis: „Cel fără de păcat dintre voi să arunce primul cu piatra asupra ei” (Ioan 8, 7). Adică, exact ceea ce Legea hotărâse. Aceștia au început, unul câte unul, să plece. Și, în timp ce veniseră cu furie și cu răutate să-L vadăască pe Hristos, au plecat tăcuți. Probabil că destui dintre ei erau în aceeași situație, sub greutatea păcatului adulterului. Hristos scrisese: „Tu ai făcut asta și asta, ai curvit cu aceea și cu aceea...”

Plecând cărturarii și fariseii din templu, au rămas doar Hristos, poporul și femeia adulteră, care stătea în mijloc. Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: „Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nici unul nu te-a osândit?” (Ioan 8, 10). Cuvântul femeie aici era unul de respect, care însemna doamnă sau femeie bună. Așa Se adresa Hristos desfrânatei. Din umilința suferită, devenise o ruină, iar ruinele au nevoie de rezidire, și nu de îngropare. Iar Hristos a „eliberat-o”, zicând: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și de acum să nu mai păcătuiești” (Ioan 8, 11).

Într-o zi, l-au arestat pe cunoscutul Oscar Wilde (pe atunci tânăr). L-au legat cu cătușe și l-au dus la pușcărie. Lumea îl hulea, iar un domn respectuos și-a scos pălăria, s-a închinat și l-a salutat cu toată inima. „Acest domn, cu ceea ce mi-a făcut, m-a scos din iad și m-a dus în Rai”, spunea mai târziu Oscar Wilde. „Este prostește, zice Sfântul Ioan de Kronstadt, să ne pornim cu răutate împotriva omului păcătos. Este ca și cum am arunca în foc un trup care deja este ars. Față de un astfel de om suntem datori cu dragoste dublă și cu rugăciune caldă către Dumnezeu. Nici să-l judecăm, dar nici să ne bucurăm de căderea lui” (Viața mea în Hristos).

Noi, cei „curați”, când vedem în fața noastră un desfrânat, un adulter, îl și lovim, așa cum făceau și fariseii. În loc să urâm păcatul, îl urâm pe omul care săvârșește păcatul. Dimpotrivă, Hristos îl iubește pe om și

urăște păcatul. El arăta dragoste față de desfrânate, de vameși, de tâlhari, îndelungă-răbdare, pentru că știa cum să-i câștige, să-i mântuiască, și nu să-i desființeze. Același comportament și din același motiv l-a avut și față de samarineanca adulteră și a câștigat-o. Dacă ar fi respins-o? Iar aceasta a crezut în Hristos, s-a botezat, primind numele Fotini. În continuare, i-a adus la Hristos pe cei doi copii ai ei, Iosif și Fotino, și pe cele trei surori ale ei: Foto, Fotida și Paraschevi. Și au devenit cu toții mucenici ai lui Hristos. Pomenirea

lor se face la 26 februarie. Să-L avem deci pe Hristos ca îndrumător al vieții noastre, mai ales ca model de purtare față de cei păcătoși, pentru a ajunge și aceștia la pocăință și pentru a afla și noi milă de la Atotmilostivul Dumnezeu.

Arhimandrit Vasilios Bacoianis, Taine și descoperiri în Evangheliile duminicilor, Editura de suflet/ Editura Tabor, București, 2016, p.131-134.

DICȚIONAR LITURGIC

POMELNIC — listă de nume, pentru vii și pentru morți, care se dă preotului spre a fi pomenită la Sfânta Liturghie. De la faptul că în vechime, pomelnicele se scriau pe o tăbliță formată din două părți, care se pliau, aceste pomelnice se numeau și diptice. Deși se scriu azi pe foi de hârtie, pomelnicele respectă forma dipticelor deoarece se pot plia, având numele scrise pe două coloane: viii se scriu în stânga, iar morții, în dreapta (ori se alcătuieste un pomelnic pentru vii și altul pentru cei morți. Șirul cu cei morți se însemnează și cu o cruce. Pomelnicele se dau spre a fi pentru

pomenire la o liturghie sau pentru un termen mai lung (ex. în Posturile mari de peste an, se dau spre a fi pomenite tot postul, la fiecare liturghie; ele se dau și pentru tot anul și se numesc pomelnice anuale). În Biserica Ortodoxă, pomenirile se fac nominal. La romano-catolici, această practică a fost înlăturată pomenirea numelor fiind înlocuită cu câteva tormule generale prin care preotul face aluzie la credincioșii ale căror nume se pălesc cuprinse în cartea sau caietul de pomelnice care se află pe Sfânta Masă; pomenirea nominală în această confesiune nu mai există, iar credincioșii se mulțumesc să fie înscrși în aceste foi care se țin pe „masă” (altar), în timpul Missei.

Practica pomenirilor, azi, în Biserica Ortodoxă este de două feluri: se face „în taină” și „în auz”. În taină se fac pomenirile la proscomidie și la rugăciunea de după sfințirea Darurilor. În „auz” se fac pomenirile la liturghie, la ectenia morților de după citirea Sfinței Evanghelii, dar numai pentru ctitorii răposați și pomeniri generale (cler, oaste). Pentru ceilalți credincioșii pomenirile individuale în „auz” se fac numai la liturghiile speciale în legătură cu parastasul. Pomelnicele se mai citesc și la panihida ce se săvârșește pentru jertfele ce se aduc în biserică, la liturghie; în unele biserici, serviciul acesta se face intercalat la Sfânta Liturghie, fie după rugăciunea amvonului, fie după apolisul liturghiei (v. Parastase). Cel mai vechi pomelnic românesc este „Pomelnicul de la mănăstirea Bistrița”, început în 1407, cu numele Domnilor Moldovei și a Doamnelor lor, cu numele familiilor domnitoare, înrudite, din Țara Românească, apoi al mitropoliților și episcopilor țării

Pr. Prof. Ene Braniște și Prof. Ecaterina Braniște, Dicționar de cunoștințe religioase, Editura Andreiana, Sibiu, 2010, p. 340.

The image shows a decorative liturgical form titled "SFÂNTA LITURGHIE" (Holy Liturgy). It is designed as a two-column list for names to be remembered during the service. The left column is labeled "VII" (the living) and the right column is labeled "ADORMIȚI" (the departed). The form is framed with ornate pink floral borders and features a central cross at the bottom.

VIAȚA DE FAMILIE

— Iertați-mă, poate am înțeles greșit, dar ați spus că trebuie să îl vedem pe soț ca pe un om desăvârșit. Iar Biserica parcă spune că nu avem voie, că Dumnezeu e mai presus de orice.

— Am spus că trebuie să ne purtăm cu soțul ca față de Iisus Hristos. Iar Iisus Hristos este Dumnezeu-Om, Om și Dumnezeu în aceeași Persoană. Pe femeie trebuie să o privim ca pe Maica Domnului. Înainte de căderea în păcat a lui Adam nu a existat poftă trupească.

— Dar oare nu putem să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice pe lume?

— Putem și trebuie. Dar care este motivul pentru care încheiem căsătoria? Ne căsătorim ca să avem pe cineva care ne-ar susține în drumul spre Dumnezeu. Pentru că singuri suntem slabi. Iar în căsnicie avem un soț care dorește același lucru ca și noi, care ne ajută să conștientizăm asta și chiar să realizăm. Problema este că, dacă soțul sau soția nu dorește ceea ce dorim și noi, uniunea noastră nu diferă cu nimic de căsniciile moderne.

— Părintele care a spovedit-o pe mama mea i-a spus că problemele ei sunt generate de faptul că își iubește soțul ca pe Domnul.

— Poate că ea a pus pe seama soțului iubirea pe care ar fi trebuit s-o îndrepte către Dumnezeu. Și-a făcut din soț Dumnezeu. Este altceva. Pun pariu că toți cei prezenți în sală sunt închinători la idoli. Ce înseamnă idol? Dumnezeu este unul și nu avem voie să iubim pe cineva sau ceva mai mult decât pe El. Dacă însă iubim pe cineva sau ceva mai mult, acesta este un idol. Iar noi ne iubim mai mult pe noi înșine, decât pe Domnul. Prin urmare, suntem închinători la idoli.

— Cum să înțeleg dacă îmi iubesc copilul mai mult decât pe Dumnezeu sau Îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât pe copilul meu?

— Dați-mi voie să vă pun o întrebare, chiar dacă este retorică. Imaginați-vă că sunteți căsătorit și vă iubiți soția. Aveți un copil. Oare iubirea dumneavoastră pentru copil umbrește iubirea față de soție? Dacă este vorba despre iubire, atunci nu! Dacă însă iubiți copilul mai mult decât pe soție sau soția mai mult

decât pe copil, vă iubiți doar pe dumneavoastră. Să cugetăm la asta!

Nu putem să-i iubim pe toți și pe unul singur să nu-l iubim. Altminteri, ar însemna că, de fapt, iubim un singur om. Pe cine? Pe sine. Pentru că în acest caz iubim oamenii nu pentru că sunt cum sunt, ci pentru ceea ce ne dau sau nu ne dau. Și dacă iubesc selectiv, înseamnă că mă iubesc doar pe mine. Fiindcă aleg ce îmi aduce plăcere și ce nu. Dar asta nu e iubire.

Fiecare dintre noi —dumneavoastră, soția, copilul, părinții și toți cei care se află în această sală — toți suntem la fel în ochii lui Dumnezeu. Și dacă iubim cu adevărat (și putem iubi doar pentru că Dumnezeu ne-a iubit primul), înseamnă că Îl iubim pe Domnul. De ce? Pentru că întreaga iubire este de la Dumnezeu, pentru că iubirea este Dumnezeu. Ea este indivizibilă. Iar dacă este concentrată asupra „eului” nostru, nu mai e iubire.

— În urmă cu o mie de ani, strămoșii noștri trăiau într-o lume teocentrică. Acum trăim într-o lume egocentrică. Cum să încetăm, cum să învățăm să nu ne mai iubim în lumea aceasta egocentrică?

— Arăt foarte bătrân, dar în urmă cu o mie de ani totuși n-am existat. Cu toate acestea, pun pariu că oamenii atunci erau la fel de egocentri precum suntem și noi astăzi. Din punct de vedere cultural, ei își declarau relația cu Dumnezeu mult mai clar, dar nu putem spune că această relație era mai bună decât a noastră. De ce? Deoarece cultura este mijlocul creat pentru susținerea realității în care credem. Este ca o cană, în cană se află lichid. Nu putem lua lichidul fără ajutorul vasului, căci curge. Unele vase arată mai bine

decât celelalte, iar altele sunt de-a dreptul minunate. Dar chiar cel mai bun dintre ele nu schimbă esența lucrului care se află în interior. Și dacă apa e stătută, stricată, nu o va face proaspătă nici paharul elegant, nici cupa de aur. De aceea, pot exista forme diferite de autoexprimare culturală, dar în afara relațiilor noastre cu Dumnezeu ele nu au niciun sens. Fiecare trebuie să facă o alegere și să se întoarcă spre Dumnezeu. Fiecare singur, fără constrângere din partea societății, trebuie să spună: „Da, Doamne, sunt gata să mor pentru Tine.”

Le repet călugărilor zilnic:

— În fiecare dimineață, la trezire, trebuie să spunei: „Ție, Doamne, Ție, nu mie.”

Dacă viața noastră este concentrată doar asupra „eului”, cât de singuri suntem! Oamenii se plâng: „Dar

cu mine cum rămâne? Dar mie când îmi dați?” lubiți și vi se va da totul.

Ați întâlnit oare oameni a căror alcătuire sufletească seamănă cu niște buze care sug, absorb totul din jur? Probabil și aici avem asemenea oameni. Ei sunt permanent exaltați, au nevoie atât de mult să își umple sinele cu ceva, încât sug din cei din jur totul, până la ultima picătură. Și nu înțeleg de ce aceștia fug de ei. Acești oameni sunt mediocri, nehibzuiți, fiindcă se gândesc doar la ei înșiși.

Nu trebuie niciodată să ne punem întrebarea cu ce să ne umplem viața. Singuri nu suntem în stare să o umplem cu nimic, pot să o facă numai Dumnezeu și semenii. De ce? Pentru că iubirea este mulțumirea aproapelui, nu a propriului „eu”. Să distrugem însă totul în viața noastră putem numai noi, nimeni altcineva.

GÂNDUL ZILEI

„La Sfinții Părinți era lege: silește-te pe tine la rugăciune – și acasă, și în biserică, și la lucru, și atunci când te plimbi, și în orice timp în care nu ai de făcut vreo anume treabă”

CUVÂNT DIN LUCRAREA STAREȚI RUȘI AI ZILELOR NOASTRE

